

**Міжнародний центр наукових досліджень
(м. Київ)**

**МАТЕРІАЛИ ІІІ МІЖНАРОДНОЇ НАУКОВО-
ПРАКТИЧНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ**

«ТЕОРІЯ І ПРАКТИКА СУЧАСНОЇ НАУКИ»

16-17 ТРАВНЯ 2018 РОКУ

(ЧАСТИНА І)

**Київ
МЦНД
2018**

Процишин А.В. СОЦІАЛЬНІ АСПЕКТИ ДІЯЛЬНОСТІ ТРУДОВОГО КОЛЕКТИВУ СУБ'ЄКТІВ ГОСПОДАРЮВАННЯ В СУЧАСНИХ УМОВАХ.....	42
Радченко І.А. ЕМПІРИЧНІ МЕТОДИ НАУКОВОГО ДОСЛІДЖЕННЯ.....	43
Разінькова М.Ю. МАРКЕТИНГОВА ПОЛІТИКА РОЗПОДІЛУ	45
Сендунь А.М. ЕФЕКТИВНІСТЬ ЛОГІСТИЧНОЇ СИСТЕМИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПІДПРИЄМСТВА РЕСУРСАМИ	47
Щудло У.М. СИСТЕМИ ФІНАНСУВАННЯ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я У РОЗВИНУТИХ КРАЇНАХ СВІТУ.....	49
Історичні науки	51
Городиська К.С. УКРАЇНСЬКИЙ ДИСИДЕНТСЬКИЙ РУХ У ЗАРУБІЖНИХ НАУКОВИХ ДОСЛІДЖЕННЯХ	51
Литвак Д.К. СТАТУС ІМПЕРАТОРА ЯПОНІЇ ЗА КОНСТИТУЦІЯМИ 1889 ТА 1947 РОКІВ.....	53
Культурологія	54
Тюлюбаєва К.Д. ВПЛИВ БАРОКО НА СУЧАСНИЙ РОЗВИТОК УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ	54
Педагогічні науки.....	55
Волкова Е.А. ДИСТАНЦІОННЕ ОБУЧЕННЯ ІНОСТРАННИМ ЯЗЫКАМ: СПЕЦИФИКА, ПРЕИМУЩЕСТВА И НЕДОСТАТКИ.....	55
Девятковская И.В. ОНЛАЙН-КУРС КАК СРЕДСТВО ПОВЫШЕНИЯ КОММУНИКАТИВНОЙ КОМПЕТЕНЦИИ И МОТИВАЦИИ ИНОСТРАННЫХ СТУДЕНТОВ В ОВЛАДЕНИИ ЯЗЫКОМ СПЕЦИАЛЬНОСТИ	57
Кашук М. ХАРАКТЕРИСТИКА БАЗОВИХ ПОНЯТЬ ПРАВОВОГО ВИХОВАННЯ.....	58
Козлова А.А. ИСПОЛЬЗОВАНИЕ ИГРОВЫХ МЕТОДОВ НА ЗАНЯТИЯХ ПО РУССКОМУ ЯЗЫКУ КАК ИНОСТРАННОМУ	60
Озиранська Л.С. ЕВРИСТИЧНЕ НАВЧАННЯ УЧНІВ ЯК ОСНОВНИЙ СПОСІБ АКТИВІЗАЦІЇ ТВОРЧОЇ ДІЯЛЬНОСТІ НА УРОКАХ АЛГЕБРИ У КЛАСАХ З ПОГЛИБЛЕНИМ ВИВЧЕННЯМ МАТЕМАТИКИ	62
Пилипишин О.І. ЄВРОІНТЕГРАЦІЯ СИСТЕМИ ВИЩОЇ ОСВІТИ УКРАЇНИ: ПРОБЛЕМИ ТА ІННОВАЦІЇ.....	64
Самощенко М.О. ОСВІТНЬО-ВИХОВНІ ТРАДИЦІЇ В ПУРИТАНСЬКИХ ЕЛЕМЕНТАРНИХ ТА ГРАМАТИЧНИХ ШКОЛАХ НОВОЇ АНГЛІЇ ДР. ПОЛ.ХVII - ПОЧ.ХVIII СТ.....	66
Цветаєва О.В. МЕТОДИЧНІ РЕКОМЕНДАЦІЇ ДЛЯ ВИКЛАДАЧІВ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ ПРИ НАВЧАННІ ФОНЕТИЦІ СТУДЕНТІВ НЕМОВНИХ СПЕЦІАЛЬНОСТЕЙ.....	68
Цимбал О.М. РОЛЬ ВІТЧИЗНЯНОЇ ДУХОВНОЇ МУЗИКИ У ПРОФЕСІЙНІЙ ПІДГОТОВЦІ МАЙБУТНІХ ВИКЛАДАЧІВ МУЗИЧНОГО МИСТЕЦТВА	70
Якутіна Т.Г. УКРАЇНСЬКА ПРОФЕСІЙНА МОВА ЯК ЗАСІБ ФОРМУВАННЯ КОМУНІКАТИВНИХ ВМІНЬ ТА НАВИЧОК ІНОЗЕМНИХ СТУДЕНТІВ - МЕДИКІВ.....	71
Політичні науки	73
Корольчук К.А. НОРВЕЗЬКИЙ МЕТОД ЄВРОПЕЙСЬКОЇ ІНТЕГРАЦІЇ	73
Психологічні науки.....	74
Грик О.К. АКТУАЛЬНІ ПСИХОЛОГІЧНІ ПРОБЛЕМИ ЖІНОК, ЩО ПЕРЕЖИЛИ СЕКСУАЛЬНЕ НАСИЛЛЯ	74
Ткачук О.В. ТЕОРЕТИКО-МЕТОДОЛОГІЧНИЙ АНАЛІЗ ПІДХОДІВ ДО ВИЗНАЧЕННЯ ІЛЮЗІЇ ЗНАННЯ	75

музики у вищих педагогічних навчальних закладах, опрацювання теоретичних джерел і програмного забезпечення дали змогу дійти висновку про те, що в педагогічній теорії та практиці спостерігається низка суперечностей, які гальмують вивчення студентами духовної музики.

Насамперед, це суперечності між усвідомленням у суспільстві потреби школи в досвідчених педагогах, які володіють сформованими знаннями, вміннями і навичками в галузі духовної музики, і недостатньою увагою ВНЗ до цієї проблеми; між виховними можливостями духовної музики і нестачею відповідного навчального матеріалу в підручниках, нерозробленістю теоретико-методичних засад використання духовної музики у професійній підготовці майбутніх вчителів музичного мистецтва. У зв'язку із зазначеними вище проблемами було обрано тему даної роботи.

Релігійно-духовне мистецтво можна вважати особливою національно-художньою формою осмислення дійсності, формою художньої діяльності; і тому воно являє собою *традиційну, головну гілку вітчизняної культури* в цілому. В ній сторіччями склалися ціннісні орієнтири народу: естетичні та художні ідеали, моральні правила поведінки в суспільстві. Твори церковної музики – найвидатніші пам'ятки вітчизняної культури. У взаємодії з народною музикою і світською композиторською творчістю, духовна музика виступає невід'ємною частиною вітчизняної музичної культури.

Духовна музика протягом багатьох століть розглядалася у вітчизняній музичній педагогіці як дійовий засіб виховання підростаючих поколінь. Ще за часів Київської Русі богослужбовий спів входив у зміст освіти і вважався не менш важливим, ніж навчання читанню і письму. Вивчення православної музики завжди залишалось невід'ємною частиною музичного виховання в усіх типах загальноосвітніх навчальних закладів.

Духовна музика, яка належить до культурно-історичних цінностей, пройшла перевірку часом, сьогодні має бути представлена у навчальних програмах вузів та шкіл, в репертуарах хорових колективів. Духовна музика є засобом естетичного і морального виховання дітей. Вона може допомогти звернути їх до совісті, добра, краси, внутрішньої дисципліни, сприяти більш глибокому осмисленню навколишнього світу, розвитку почуття любові та співчуття до людини. Через духовну музику діти можуть розкрити для себе вічні моральні істини, найвищу гармонію Всесвіту. Введення в урок духовної музики дасть можливість поповнити слуховий досвід дітей новими інтонаціями, образами, відмінними від фольклору і світської класичної музики. Крім того, прилучення дітей до вітчизняної духовної музики є засобом розширення знання історії та витоків культури своєї країни.

Отже, кінець XX – початок XXI ст. ознаменував не лише в історії, але й у духовному житті України рішучий злам, однією з істотних ознак якого стала зміна ставлення до релігії. Перед вченими і педагогами з одного боку, і священослужителями – з іншого, стала нагальне завдання об'єднати свої зусилля в духовно-моральному відродженні нашого народу. На думку багатьох відомих педагогів, у наш час першорядним завданням є виховання в людині християнських морально-етичних принципів, життєвих ідеалів і цінностей; і важливим засобом досягнення цього є українська духовна музика.

Якутіна Т.Г.

*викладач кафедри мовної підготовки та загальнотеоретичних дисциплін
Запорізького державного медичного університету*

УКРАЇНЬСЬКА ПРОФЕСІЙНА МОВА ЯК ЗАСІБ ФОРМУВАННЯ КОМУНІКАТИВНИХ ВМІНЬ ТА НАВИЧОК ІНОЗЕМНИХ СТУДЕНТІВ - МЕДИКІВ.

В Запорізькому державному медичному університеті нещодавно іноземні студенти почали вивчати українську мову як іноземну. Звичайно навчання української мови ставить нові нагальні завдання перед викладачами. Це пов'язано з тим, що майбутні медичні фахівці мають вивчати основні дисципліни українською. А крім того, проходження практики з клінічних дисциплін вимагає вміння доконало спілкуватися українською мовою. Таким чином, майбутні фахівці мають не лише достатньо знати свій фах, а й володіти українською мовою на такому рівні, щоб більш - менш вільно користуватися нею як у соціально – побутовій так і в навално – професійній сферах. Тому вся навчально - методична робота кафедри мовної підготовки спрямовується на те, щоб знайти оптимальні шляхи для вирішення

поставлених завдань. Адже вміння спілкуватися мовою за фахом сприяє швидкому засвоєнню спеціальних дисциплін, підвищує ефективність навчальної практики іноземних студентів. А загальні та професійні навички і вміння майбутніх лікарів формуються завдяки переплетінню або синтезу мовних та мовленнєвих компетенцій. Це той комплекс знань, який дозволяє розуміти й продукувати адекватно оформлене (вимова, граматика, лексика) мовлення фахівця медичного профілю.

Якщо звернутися до історії формування української мови як мови науки взагалі, то це відбувалося ще в давнину під впливом грецької і латинської мов. Потім в XVI–XVII століттях були Острозька академія, Львівське братство, Києво-Могилянська академія, Києво-Печерська лавра та в інші навчальні заклади, де складалися та видавалися наукові книги – монографії, трактати, лексикони, прогностики, послання, бесіди. Але, як стверджують сучасні науковці-мовознавці, формування фахової мови, стилю (формування окремих терміносистем відповідно до різних галузей знань) почалося з XIX століття. Відтак, очевидно, що мова професійного медичного спрямування має свою історію, тісно переплетену з багатьма мовами і являється інтернаціональною. Це пов'язано з тим, що основну частину медичної професійної мови складає термінологія – від латинського *terminus*- термін і грецького *logos* - слово. А як відомо, медична термінологія як української мови, так і європейських мов була створена, в основному, за допомогою запозиченої греко - латинської лексики. Й саме терміни є носіями спеціальної інформації. Тому основна увага під час занять з української мови для іноземних студентів приділяється медичній термінології. З одного боку, це робить процес навчання іноземних студентів не таким складним, бо медичні терміни мають спільність, яка зрозуміла на багатьох мовах. І водночас йде паралельне освоєння матеріалу ще й на заняттях з латинської мови, на лекціях та семінарах зі спеціальності. Таким чином, відбувається формування у іноземних студентів загальних комунікативних компетенцій. Звичайно на початку навчання в українському університеті вони не завжди сформовані на потрібному рівні. І це стає на заваді сприйняття насиченої термінами мови викладачів спеціальних дисциплін, наприклад, анатомії, гістології, біологічної медицини.

Зважаючи на викладене вище, можна констатувати, що головне завдання під час занять з української мови полягає в тому, щоб поступово вчити іноземних студентів володіти специфічними мовними засобами, які зустрічаються в мові науки та професійного спілкування (навчальні тексти зі спеціальності, статті, тощо), розуміти комунікативну програму носія інформації, вміти користуватися нею: спрощувати, знаходити та виділяти головну, передавати зміст та своє ставлення як усно, так і письмово. Давати тлумачення, визначення медичним термінам українською мовою, описувати хід та стан процесу або об'єкту, адекватно сприймати та вживати в професійній комунікативній ситуації. Зазвичай, відпрацювання основних професійних комунікативних навичок - правильного використання медичних термінів у мовленні знаходиться в фокусі вже з початкових етапів навчання. Адже мова медицини дуже розгалужена й пов'язана з освоєнням різних лексико-тематичних термінологічних груп, наприклад, анатомічної, фармацевтичної, клінічної та інших. Студенти-іноземці, засвоюючи термінологію, мають пройти довгий шлях, пов'язаний з труднощами перекладу термінів не тільки українською, а також своєю рідною мовою. Тому найголовніша наша мета - зробити цей шлях цікавим, ефективним і результативним, застосовуючи різні дидактичні методи та навчальні технології, в основі яких зберігається комунікативний підхід до навчання української мови як іноземної.

Література:

1. Словник іншомовних слів / За ред. О. С. Мельничука.- К.:УРЕ, 1985.
2. Академічний тлумачний словник української мови/ <http://sum.in.ua/about>
3. Вісник. Проблеми української термінології.-Львів:національний університет «Львівська політехніка» - Львів, 2002.- №453-553с.
4. Л.А. Васенко, В.В. Дубічинський, О.М. Кринець «Фахова укравіська мова», Київ «Центр учбової літератури», 2008,- 273с.
5. Золотухін Г.О., Литвиненко Н.П., Місник Н.В. Фахова мова медика. – К.: Здоров'я, 2002.
6. Українська мова (за професійним спрямуванням). Л.І.Галузинська, Н.В.Науменко.–К.: НУХТ, 2006. – 45 с.
7. Roelcke, Thorsten: Fachsprachen, Erich Schmidt Verlag, Berlin 1999, - S. 157.